

Милкова котакъ.

илкови имаха единъ старъ котакъ. Дѣ какво оставѣха за ядене, той го намираше и изядаше. Всѣки день играеше прѣчката по гърба му, ала пакъ не се отучи отъ привычката си. Всички въ къщи се ядосаха на котака и намислиха да го прѣмахнатъ.

Милковъ баща бѣ дърводѣлецъ. Една сутрина той трѣгна за дърва. Вързаха котака въ една торба и... прѣзъ едно село, прѣзъ двѣ села, хайде въ балкана. Тамъ пустнаха котака. Колко жално мяукаше горкото животинче, като остана самичко въ непознати мѣста! Никой не го съжали... Мина се цѣла седмица, котакътъ почна да се забравя. Само дѣцата приказваха за него. Всички мислѣха, че той се е загубилъ изъ гората. Ала какво чудо!

Една сутринъ рано намѣриха котака, че спи въ къта при огнището. Какъ се е върналъ, прѣзътъ кждѣ е миналъ, никой не знаеше.

Дѣцата погалиха котака, почнаха да го хранятъ и той никога не сълмуваше вече изъ къщи.

